



Duben

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021



ANTRÉ JOSEFA LÁSKY

KŘÍŽOVKA S PETROU JANEČKOVOU

S DAGMAR NOVOTNOU O MLUVENÉM SLOVĚ A RÁDIU

Vážení a milí diváci,

otevření divadel je bohužel stále v nedohlednu, my však nezahálíme a nadále pro Vás připravujeme nové tituly, načítáme knihy současných českých autorů a také jsme už pronikli do online prostoru i na web Dramoxu.

Zpravodaj Vám však opět musíme předložit bez aktuální programové nabídky. Prozatím jsme pro Vás alespoň naplánovali termíny předprázdninových plenérových představení na Kunětické hoře, které spolu s nejčerstvějšími informacemi z divadla naleznete na našich internetových stránkách www.vcd.cz.

A než se znovu sejdeme, buďte hlavně zdraví a dívejte se na svět s optimismem.

Vaše Východočeské divadlo

**SLEDUJTE
STRÁNKY DIVADLA**

www.vcd.cz



M. MEJZLÍK A A. POSTLER VE TŘECH VETERÁNECH, FOTO J. SEJKORA

OPRAVDU NĚKDO PŘIJDE!

V posledním únorovém týdnu se nám podařilo nastudovat a natočit avizované scénické čtení hry norského dramatika Jona Fosseho **NĚKDO PŘIJDE**.

Byla to pro nás poměrně adrenalinová zkušenost, ačkoli jsme na ten kalup spojený s přípravou malých inscenací z cyklu **INprojekt** už zvyklí, tentokrát se ještě přidalo něco nového a vzrušujícího – natáčení. Snažili jsme se, aby výsledek voněl divadlem i filmem, chtěli jsme se vyhnout „pouhému“ záznamu divadelního představení. Z toho důvodu jsme s režisérkou **Aminatou Keita** přizvaly ke spolupráci herce **Jana Musila**, jehož pod jménem Jan Musil Přejmenovaný znáte jako autora a režiséra oblíbených Praštěných pohádek a který nám hned po první schůzce nad hrou termín „divadelní záznam“ zakázal. Spolehly jsme se tedy na Honzovy bohaté zkušenosti z filmových natáčení a svěřily mu nejen kameru (s druhou vypomohl **Petr Borovec**), ale i střih celého dílka. Bylo úžasné s jakou energií a chutí do našeho rozjetého vlaku naskočil:

J. LÁSKA, FOTO. P. ŠEDIVÝ



INprojekt

„Pokud můžu mluvit za kameru – muselo se to natočit rychle! Muselo to fungovat! Muselo to maximálně podpořit text! Vsadili jsme na kvalitní zvuk a surový obraz. Točilo se na mobilní telefony, které různě kroužily kolem herců. Natáčeli jsme je z úhlů, které by na jiném projektu byly nemyslitelné. Používali jsme zvláštní optiku (rybí oko), abychom ještě podpořili celkový surrealistický dojem. Výsledek posoudíte sami.“

Ano, tu možnost budete mít pravděpodobně v druhé půli měsíce dubna.

Konkrétní termín pro vyslání zatím hledáme a doufáme, že situace v té době už bude klidnější, abychom ke společné živé diskusi, která bude následovat po skončení online premiéry, mohli pozvat kromě **Jana Musila** a našich herců **Veroniky Malé**, **Radka Žáka** a **Josefa Lásky** také režiséru **Aminatu Keita** a překladatelku **Karolínu Stehlíkovou**.

Sledujte tedy náš web www.vcd.cz a Facebook, ať vám nic neunikne!

AnH

V. MALÁ A R. ŽÁK VE SCÉNIKOVÉM ČTENÍ **NĚKDO PŘIJDE**, FOTO P. ŠEDIVÝ



TriloByte[®]
Ltd
STATISTICAL
SOFTWARE

SPONZOR POŘADU

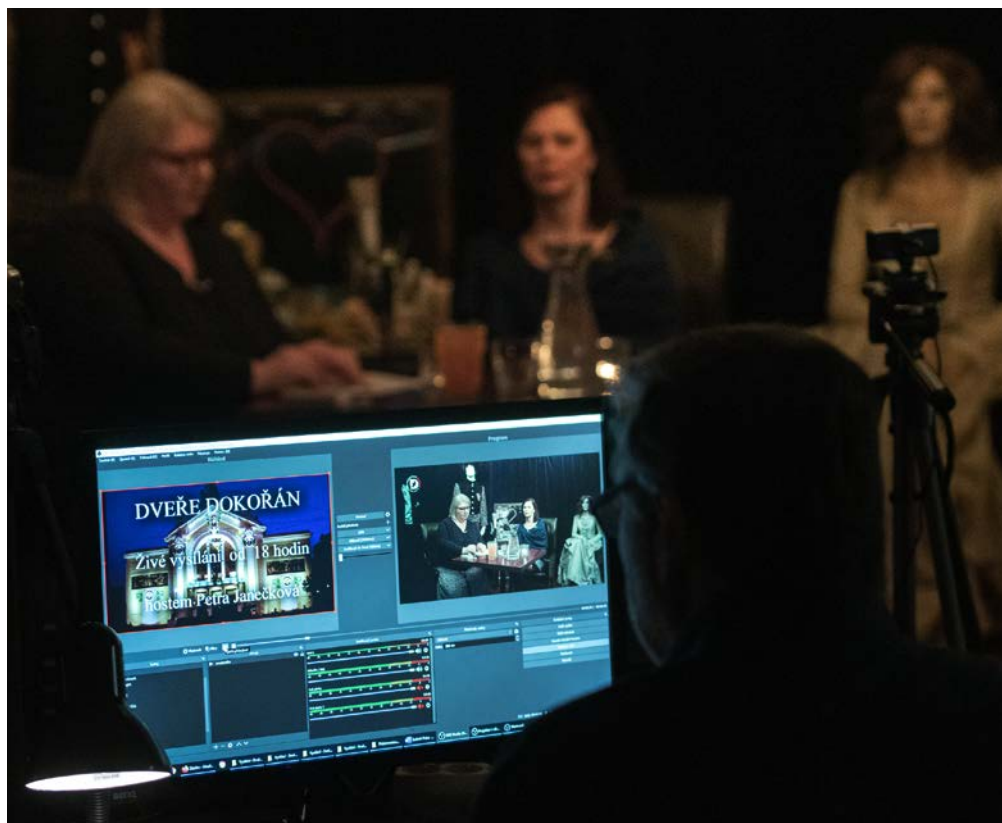
PETRA JANEČKOVÁ OTEVŘELA DVEŘE DOKOŘÁN

Diváci online talk show **DVEŘE DOKOŘÁN**, kterou připravuje a každý druhý čtvrtek živě moderuje dramaturgyně Jana Uherová, se 4. března konečně dočkali dlouho očekávané **PETRY JANEČKOVÉ**. Tentokrát už testy na koronavirus natáčení neodsunuly, pouze vyměnily v tu dobu „pozitivní“ Lenku Kříčenskou za „negativní“ Kristýnu Pleškovou mapující reakce sledujících na Facebooku.

Poedium v klubu se tedy opět změnilo na komorní televizní studio, v němž se Petra usadila do „křesla pro hosta“ a vyprávěla (nejen o divadle), vzpomínala, řadu věcí na sebe prozradila a dokonce i dojetím plakala (při nahrávce pozdravu její spolužačky z JAMU Kataríny Vizinové, která již delší dobu žije v New Yorku).

Náš nový pořad toho však tradičně nabídl ještě mnohem víc, na což se můžete podívat i vy v záznamu večera v archivu na našem facebookovém profilu www.facebook.com/vcd.pardubice, kde naleznete i následující díl s **Petrem Borovcem** a **Tomášem Lněničkou**.

RaS

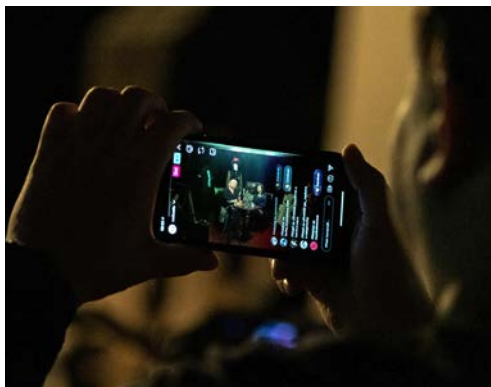


PÁR MINUT PŘED ZAHÁJENÍM VYSÍLÁNÍ Z POEDIA V KLUBU.

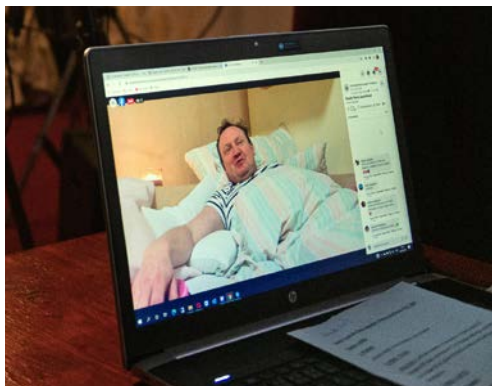
FOTO P. ŠEDIVÝ



MODERÁTORKA JANA UHEROVÁ SE SVÝM HOSTEM PETROU JANEČKOVOU.



PETR BOROVEC VEČER OPĚT ZAZNAMÉVAL I NA DIVADELNÍ INSTAGRAM.



MILAN NĚMEC VE SVÉM POZDRAVU NARÁŽEL NA PARTNERSTVÍ S PETROU V KOMEDII Z POSTELE DO POSTELE.



REAKCE SLEDUJÍCÍCH FACEBOOKOVÝCH DIVÁKŮ ÚČINKUJÍCÍM ZPROSTŘEDKOVALA KRISTÝNA PLEŠKOVÁ.



PETRA PŘI SLEDOVÁNÍ DOJEMNÉHO VZKAZU AŽ Z NEW YORKU.



ZÁMOŘSKÁ „VIDEOPOHLEDNICE“ KATARÍNY VIZÍNOVÉ.

Miluju to plné pardubické hlediště, říká režisér PETR NOVOTNÝ

P. NOVOTNÝ PŘI PŘEDSTAVOVÁNÍ VÝPRAVY NOCI NA KARLŠTEJNĚ, FOTO J. SEJKORA



Režisér PETR NOVOTNÝ je další z osobností, bez níž si jen těžko představíme posledních zhruba 20 let existence našeho divadla. Proto byl i on u příležitosti oslav 110. výročí otevření Městského divadla v Pardubicích oceněn pamětní medailí.

Petr Novotný je spjatý s naším divadlem vlastně už od dětství. Jeho maminka vynikající herečka Jarmila Derková zde hrála nádherné role, jeho otec Jaroslav Novotný v našem divadle režíroval a otčím, výtvarník Jiří Fiala zde působil jako scénograf. Přesto chvíli trvalo, než si Petr Novotný našel cestu zpět. Do Pardubic to vzal totiž oklikou přes divadla v Karlových Varech a Plzni. V druhé půli 80. let se k nám geograficky přiblížil, když působil v Praze (Hudební divadlo Karlín, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Spirála), kde uváděl špičkové světové muzikály. Jeho první režijní spolupráce s naším divadlem začátkem 90. let však byla ryze činoherní, k režii muzikálů ho VČD oslovilo po roce 2000. Petr Novotný se stával stále častějším a oblíbenějším hostem našeho divadla, až roku 2008 přijal nabídku ke stálému angažmá a ve funkci kmenového režiséra, a troufám si říct i dvorního dramatika, zde působí dodnes.

Petre, předtím než jste zakotvil v pardubickém divadle, jste poměrně dlouho jako režisér působil takzvané na volné noze. Co vás tehdy přimělo po letech vystoupit do angažmá?

To bylo mnoho věcí dohromady, především mě strašně bavil herecký soubor a pánbůh dopustil tu krásnou věc, že mě baví dodnes.

Baví mě společná práce, která nekončí jednou premiérou, ke které se můžeme společně vracet a dávat jí nový tvar a nové významy. A není to jenom soubor, těší mě dělat divadlo s každým člověkem, se kterým se při práci setkávám, to je velká vzácnost! Taký miluju to plné pardubické hlediště. Ani to není běžná věc.

A pro mě má ještě jednu zvláštnost – já tam sedím mezi svými spolužáky, láskami a kamarády, protože Pardubice jsou městem mých školních let. Vrátil jsem se domů. V této nádherné budově hrávala moje maminka, můj otec tady režíroval, výpravy zde tvořili můj otčím a můj strýc... asi je to osud.

První inscenací, kterou jste v Pardubicích režíroval ještě jako host, byla, myslím, Goldoniho komedie Treperendy, je to tak? Mně ale, podobně jako spoustě dalších diváků, utkvěla v paměti hlavně česká premiéra Russellova muzikálu Pokrevní bratři. Jak na tuhle inscenaci vzpomínáte vy?

První inscenací, kterou jsem tady režíroval, nebyly Treperendy, ale dramatizace fantastického Pasternakova románu Doktor Živago. Bohužel těsně před premiérou zakázali noví majitelé práv veškerá divadelní provedení tohoto románu po celém světě, a tak tuhle moji milovanou práci nikdy nikdo neviděl. A vzpomínky na Pokrevní bratry? Jednoduché – s takovými herci se to panečku režíruje! To vůbec není lehký text, pro nikoho, kdo vyjde na jeviště, ale oni to zvládli s takovou bravurou, že k tomu prakticky nebylo co dodat. To byla velká radost!

Pokrevní bratři (2001) a o rok později Šumař na střeše odstartovali sérii vašich režii světoznámých muzikálů v Pardubicích. Jak se náš činoherní soubor v inscenování muzikálu posunul za těch 20 let?

V Pardubicích se dělaly krásné muzikály už dávno před mými Bratry a spol., já jsem jen navázal na tradici. Ale kam se právě v tomhle žánru soubor posunul, asi neumím posoudit. Mě vždycky baví ta poslední práce a vytěšňuju z paměti to, co bylo. Není s čím srovnávat. Spíš naše herce nikdy nepřestanu obdivovat. Oni nejsou specialisté, kteří prošli konkurzem komerční společnosti. Muzikál je pro ně jen jedním z mnoha uměleckých úkolů sezóny a musí zapnout velkou míru talentu, vůle a pracovitosti, aby na takové úrovni dostáli velmi výjimečným požadavkům tohoto žánru.

Kdy začal váš zájem o hudební divadlo? Víím na vás jen to, že režijně jste se s muzikálem poprvé setkal v plzeňském Divadle J. K. Tyla. Ale pak už tápu – o jaký muzikál šlo, dostal jste úkol, nebo jste naopak uvedení muzikálu prosadil?

Já jsem chtěl dělat muzikály ještě dřív, než jsem šel na DAMU. Miluju muziku, miluju výtvarnej kumšt a miluju divadlo, v tomhle žánru se to vzácně sešlo. Ale, co se týká mých začátků, tápu taky, nic si nepíšu a nic si nepamatuju. Skutečně muzikály jsem opravdu asi začal

dělat až v Divadle J. K. Tyla v Plzni, protože v tom angažmá jsem byl jednou nohou v souboru muzikálu a druhou v souboru činohry. A ta dvojkolejnost mi v podstatě zůstala celý život.

Čím si vás žánr muzikálu získal? Máte za sebou nespočet úspěšných a průkopnických inscenací jako například Jesus Christ Superstar. Měnil nebo změnil se nějak váš postoj k žánru muzikálu během vašeho profesního života?

Hudba i výtvarné umění zasahují emoce člověka ještě hlouběji než slovo, a ve spojení s dobrým příběhem a dobrým herectvím je to prostě strašně zajímavé a lákavé. Pro tvůrce i pro diváky. Ale je to taky hodně těžké. Dobrých muzikálů je málo, zatímco těch nepovedených kousků je strašně moc. Všechna tři díla, která jste zatím jmenovala – včetně JChS – jsou díla mistrovská. Stejně jako třeba Fantom opery, Les Misérables, Evita, West Side Story, Řek Zorba, Chicago, Cabaret... Co dílo, to velký životní zážitek. A jak se změnil můj vztah k muzikálu za těch 40 let, co s ním žiju? Logicky – už to není posedlost, ale manželství po letech. →



S ŘEDITELEM DIVADLA P. DOHNALEM PŘI PŘEBÍRÁNÍ PAMĚTNÍ MEDAILLE. FOTO J. SEJKORA

V roce 1995 jste uvedl svou první operu, byla jí Smetanova Libuše v pražském Národním divadle s Evou Urbanovou v titulní roli. Zajímalo by mě, bohužel se mi to nepodařilo dohledat, jestli jste v inscenování oper pokračoval.

Ano, v tom roce jsem skutečně v Národním uvedl svou první, ale současně i poslední operu. Byla to nádherná zkušenost, kus velmi zajímavě prožitého života, ale tudy dál moje cesta nevedla. Světová opera zcela jistě o nic nepřišla, i když se tahle inscenace hrála nakonec přes dvacet let.

Pardubický divák vás zná nejen jako režiséra, ale také jako autora dramatizací a dramatika. Která z her, jež jste pro VCD napsal, byla pro vás nejnáročnější a proč?

Nejvíce jsem se probolel Tančárnou. Snažil jsem se dívat na těch sto let našeho národa s odstupem, ale nešlo to. Ani vteřinu. Z každé historické události vystupovaly životní příběhy mé rodiny, mých přátel, známých i moje vlastní. Nikdy dřív jsem si tak jasně neuvědomil, že můj život nezačal až v okamžiku, kdy jsem se narodil. Že jeho kořeny jsou mnohem hlouběji. A nikdy dřív jsem si tak bolestně neuvědomil, jak je můj osud svázaný s osudem tohoto národa.

Nyní pracujete, jak je vaším zvykem, opět na několika hrách nadejdu. Můžete prozradit nějaké podrobnosti?

Na podzim jsme s Gábinkou Osvaldovou a Ondřejem Soukupem dokončili po téměř dvou letech adaptaci Čapkovy hry Věc Makropulos pro naše divadlo, vzniklo dvanáct nádherných písní a příběh se posunul do vzrušující atmosféry moderní hudební scény počátku dvacátých let. Pak jsem si šel odpočinout na JIP Thomayerovy nemocnice s covidem-19, abych se k počítači zase na přelomu roku vrátil, tentokrát k vlastní fiktivní komedii ze smutné politické reality, které říkám MI-MO ZÁZNAM, protože je o věcech, o nichž normálně čeští politici do nastavených mikrofonů nemluví.

Myslím, že všichni pardubičtí diváci už vědí, že pod pseudonymem Petr Abraham se autorsky skrývá Petr Novotný. Proč jste zvolil pseudonym a proč právě jméno Abraham?

Pseudonym na autorské texty používám jen z toho důvodu, že Petru Novotnému je jako psu a často se to plete. Jméno Abraham jsem si trochu neváženě přisvojil jako připomínku biblického „pseudonymu“, který, jak známo, přijal z nařízení Hospodina muž jménem Abram, posléze Otec národů mnohých. Mám rád věci předem vyzkoušené.

V jednom rozhovoru jste řekl, že psaní hry o 90 stranách vám zabere 6 týdnů. Nikdy víc, nikdy méně. Skoro se mi to nechtělo věřit. Je možné, aby psaní Rasputina, u něhož jste musel nastudovat tolik historie, zabralo stejně času jako například rodinná pohádka Tři veteráni? Je to tak, ale proč to tak je, ví jenom moje hlava. 6 týdnů mi trvá sesmolit 80–90 stran první verze textu. Od jeho titulu po slovo „konec“. Kouzlo spočívá v tom, že přípravu podkladů do toho nepočítám, ta trvá mnohdy celá léta.

Ke spolupráci na pardubických inscenacích většinou zvete scénografa Ivo Židka a kostýmního výtvarníka Romana Šolce. Osvědčený a sebraný tým. Kdybyste si ale pro jednu inscenaci mohl vybrat naprosto kohokoli i napříč historií, s kým by vás lákalo spolupracovat? S Ivo Žídkem a Romanem Šolcem.

V dalším rozhovoru jsem se dočetla, že máte rád výzvy. Co pro vás v poslední době bylo největší výzvou? Profesní či neprofesní... Covid-19.

Snad každý občas zapochybuje, jestli profese, kterou si vybral, je tou pravou. Pochyboval jste někdy? Co takové pochyby vyvolá a co vás naopak vždy přesvědčí, že jste tehdy, když jste se rozhodl jít studovat režii na DAMU, neudělal chybu? Pochybuju denně, nejčastěji ve dvě ráno. Asi je to dobře. Pochyby se nás ptají, jestli náhodou nechybujeme. To je jistě zdravá otázka, pomáhá nám nedělat chyby, ale jakmile už si na ni jednu odpovědně odpovíme, je neméně zdravé na ni zapomenout a konat. Protože „tvůrčí je ten, kdo určí“, jak krásně říkal velký básník Vladimír Holan.

AnH



← SE SVÝM DVORNÍM SCÉNOGRAFEM I. ŽÍDKEM PO PREMIÉŘE AUDIENCE U KRÁLOVNY, FOTO J. SEJKORA

STÁLE PŘED PREMIÉROU... NORMÁLNÍ DEBIL 2

Diváci si ještě nějaký čas budou muset počkat i na další novinku v našem repertoáru, kterou jsme dozkoušeli na konci února. Jedná se už o třetí titul „do šuplíku“ a bohužel ne poslední. Režisér **Robert Bellan** na Malou scénu znovu přivedl Norberta Intribuse v retrokomedii **NORMÁLNÍ DEBIL 2**.

V pokračování veleúspěšné komedie Normální debil tentokrát hrají držitel Ceny Thálie 2020 pro činoherce do 33 let **Josef Láska**, **Veronika Malá**, **Petr Borovec** a v neposlední řadě další laureát Ceny Thálie **Ladislav Špíner**, jenž byl jako nejlepší mladý činoherec oceněn v roce 2010. Herci během hry ztvárňují 54 postav. „Nejtěžší to má **Láda Špíner**, který sám hraje 27 postav. Ale já mu věřím, vždycky jsem měl pocit, že má energie na víc postav, než kolik standardně v jednom kusu hraje,“ s vtipem sobě vlastním láká na hru režisér **Robert Bellan**. RaS



L. ŠPÍNER, V. MALÁ, J. LÁSKA A P. BOROVEC V POKRAČOVÁNÍ **NORMÁLNÍHO DEBILA**.

FOTO J. VOSTÁREK

GRAND FESTIVAL SMÍCHU SE BOHUŽEL RUŠÍ



Současná nelehká doba ani všechny okolnosti koronavirové pandemie a opatření, která ji provázejí, moc nepřejí smíchu a radosti. I proto jsme se tolik těšili na letošní **21. ročník GRAND Festivalu smíchu** – doufali jsme, že přineseme zábavu, humor a smích a že se divadlo zaplní nejen skalními fanoušky dobré komedie, ale všemi, kdo si chtějí odpočinout od každodenních starostí. Avšak celospolečenská situace je v tuto chvíli víc než vážná, veškeré kulturní stánky jsou zavřené, divadla nevyjímaje. A už dnes tušíme, že hraní v divadlech v květnu je velmi ohrožené.

Když jsme na podzim přemýšleli nad osudem festivalu, v úvahu přicházely tři možnosti – věřit, že se v únoru bude moci hrát (ano, bylo prozíravé nevěřit...), zrušit 21. ročník nebo ho přesunout na později. Vyhrála třetí možnost, od května nás dělilo moře času a spousta nadějných myšlenek, že virus pomine a život se brzy vrátí do normálních kolejí. Virus má však své vlastní plány a nedovolí nám realizovat přehlídku komedií ani v květnu. Už teď (V POLOVINĚ BŘEZNA – POZN. RED.) bychom totiž museli podepsat smlouvu s Českou televizí, se kterou jsme připravovali Gala-večer smíchu – vyvrcholení týdenního maratону komedií, v rámci něhož se za přítomnosti televizních kamer měly odevzdávat festivalové ceny. A to jsme letos již měli pěkně nakročeno, napsáním scénáře jsme tentokrát pověřili ostřílenou autorskou dvojici – **Jiří Janků & Petr Svojtka**. Petr měl zároveň režimovat divadelní část večera, televizní zpracování bylo svěřeno do rukou mladého režiséra **Patrika Ulricha**.

Věřili jsme, že tito umělci přinesou novou inspiraci i svěží pohled na zábavný pořad.

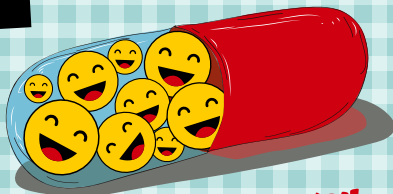
Začátkem března jsme však byli nuceni udělat těžké, přesto v současné situaci jediné možné rozhodnutí – obvolali jsme všechna divadla, partnery i televizní štáb a letošní 21. ročník GRAND Festivalu jsme zrušili. Všechny zúčastněné strany to vlastně tak nějak čekaly – divadelní, filmové i hudební festivaly se obecně ruší nebo opakovaně přesouvají. Pevně však věříme, že v příští sezóně opět přijde ten slavnostní čas, kdy se Východočeské divadlo znovu na týden stane centrem humoru, zábavy, smíchu a kvalitní komedie. A že se naši věrní diváci vrátí. Prozatím všem děkujeme za podporu a trpělivost!

Vstupné se vrací v místě zakoupení, způsob navrácení peněz, pokud bude stále ještě zavřený předprodej, naleznete na webu divadla www.vcd.cz. JaU

21.

**GRAND FESTIVAL
SMÍCHU**

~~11. – 17. května 2021~~

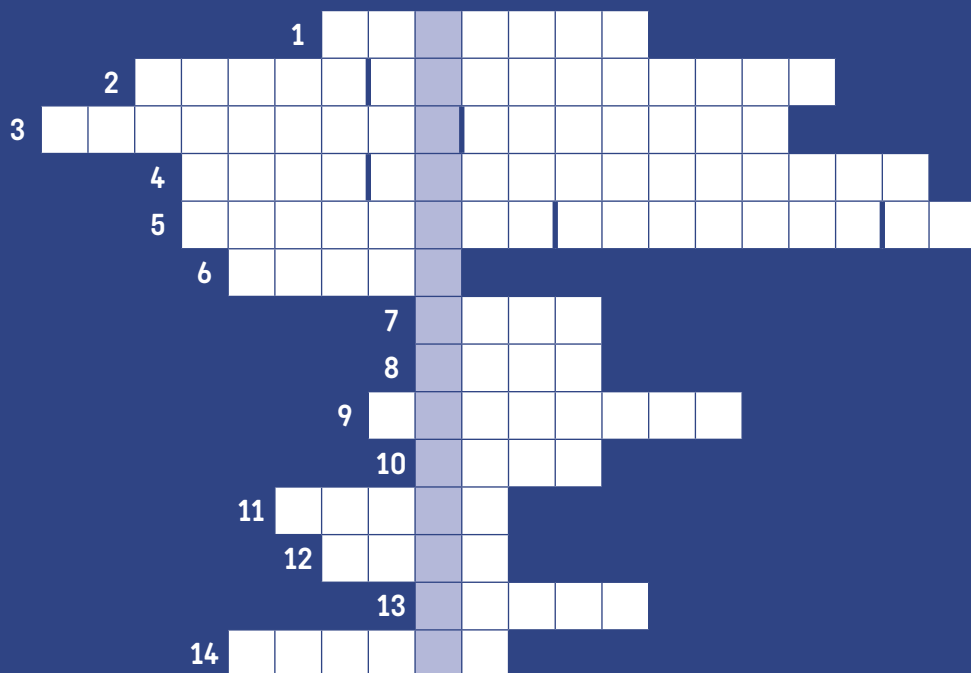


SMÍCH JE NEJLEPŠÍ LÉK!

KŘÍŽOVKA

tentokrát s Petrou Janečkovou

Tentokrát vám pozdrav v podobě historky z představení posílá jedna z neoblíbenějších pardubických hereček, mnohonásobná vítězka diváckých anket **PETRA JANEČKOVÁ**. K vyluštění pointy její historky vám opět pomohou fotografie na následující dvoustraně, na každé z nich uvidíte Petru v jiné roli a vaším úkolem bude doplnit jméno postavy, kterou ztvárnila.



Má historka je z představení komedie Úžasná svatba. V jednu chvíli jsem měla uklidnit dosti rozdivočelé hosty větou: „Jestli se neuklidníte, tak vás budu muset vyhodit.“

A ze mě vypadlo: „Jestli se neuklidníte, tak to bude ... (viz tajenka), že jste to v životě neviděli!“

Ani nevím, jestli to slovo existuje. :-)

Tajenku můžete zasílat na e-mail hlavackova@vcd.cz do konce měsíce, tedy do 30. dubna, kdy proběhne slosování správných odpovědí. Tři výherci se pak mohou těšit na drobné divadelní dárky.

Jsme velice rádi, že vás luštění baví, jak nám píšete, a že množství správných odpovědí, které se nám hromadí v elektronické poště, roste den co den. Na vyhlášení úspěšných luštitelů z března je teď, kdy pro vás připravujeme dubnové číslo zpravodaje, ještě brzy. Nejpozději 1. dubna však výherce oslovíme. (Žádné strachy – zcela vážně a seriózně, apríl neapríl.)

AnH
→





S DAGMAR NOVOTNOU O MLUVENÉM SLOVĚ A O RÁDIU VŮBEC

D. NOVOTNÁ PŘI PRÁCI V NAHRÁVACÍM STUDIU, FOTO J. SEJKORA



Herci Východočeského divadla jsou častými hosty Českého rozhlasu, zejména jeho královéhradeckého studia, a to nejen jako respondenti publicistických pořadů, ale především jako interpreti literárních děl. Toto jejich vedlejší, ale vysoce kvalifikované školení nám umožňuje v době omezení divadelní činnosti natáčet menší literární útvary, jejichž audionahrávky vám nabízíme na našich webových stránkách s označením Četba za časů korony. Pro následující rozhovor o smyslu mluveného slova jsem si vybrala DAGMAR NOVOTNOU, a nikoli jen namátkou.

Dášo, jsi posluchačkou rádia? Jsi zaujatý labužník, nebo posloucháš rozhlas u domácích prací?
Já mám rádio moc ráda. Přiznám se, že jsem takový ten spotřební posluchač. Třeba jsem doma sama a pustím si rádio. A ráno ho mám ráda! Na rozdíl od některých lidí nemám doma ráda tichý klid, aspoň nějakou kulisu musím vždycky mít. Ne na plné pecky a rozhodně žádné tuc tuc, ale opravdu pěknou muziku, třeba pohodové české písničky. Anebo když jedu dále autem, tak si pouštím Český rozhlas Dvojku, kde povídají zajímaví lidé o zajímavých věcech. Takže se asi nedá říct, že bych byla zaujatý labužník, ale rádio mám ráda moc.

Které další stanice posloucháš?

Poslouchám ráda stanice, které jsou trochu inteligentní, to znamená zmiňovanou Dvojku, kde se nejen hezky hraje, ale i povídá. A samozřejmě nemůžu neposlouchat Rádio Blaník, protože jeho hlasem je

můj muž, a to by mi neopustil. Ale musím říct, že tam hezky hrají, je to uklidňující rádio a to je pro mě podstatné. Samozřejmě je mnoho jiných stanic, ale já preferuju tyhle dvě.

Kdy ses poprvé v praxi setkala s uměleckou disciplínou, které se říká mluvené slovo?

Vlastně už na škole, protože tam jsme se učili i práci s mikrofonom. Během studia jsme taky něco natočili. Dokonce to mám i po těch letech pořád schované, z nostalgie.

Zamilovala sis ji?

Velmi. Je to úplně jiná práce a strašně mě baví. Je to velice intimní, člověk musí umět pracovat s hlasem. Mikrofon je nesmírně citlivý a nic neodpustí, na rozdíl od jeviště. Škoda že je jí dnes už mnohem méně, točí se málo. Kdysi jsme bývali v hradeckém studiu třeba i každý týden.

Jak může rozhlasová práce obohatit divadelního herce – v tvém případě herečku?

Právě tím, co už jsem trochu řekla. Je to práce s hlasem, s mluvou. A musím říct, že to je ta nejvyšší vysoká škola, kterou mám. Je to škola rozhlasového režiséra Pavla Krejčího. Začal mě obsazovat do rozhlasových rolí už od chvíle, kdy jsem sem přišla do angažmá, a nejen mě samozřejmě. Dal mi průpravu, kterou člověk nestihne pochytat na škole. V praxi, a bylo jí hodně, se člověk strašně moc naučí. A Pavel Krejčí opravdu umí naučit. Navíc je mezi námi po té spoustě let opravdové přátelství, takže k sobě máme vzájemnou důvěru, a to je pro práci důležité, nejen v rádiu samozřejmě. Já si té důvěry velice vážím, spolupráce je s ní úplně jiná, mnohem lepší. Dokonce jsem se díky Pavlovi – teď se budu trochu chlubit – dvakrát dostala mezi nominované v anketě Neviditelný herec. To mě tak potěšilo, že jsem si řekla, že to třeba nedělám úplně špatně. Pavel mi vždycky vybíral krásné věci a asi měl důvod je do té ankety poslat. A nerada bych zapomněla ještě na velice hodného pana režiséra Igora Frönka, se kterým byla také krásná spolupráce a hodně mě naučil.

Rozhlasová tvorba v oblasti literatury má řadu žánrů – povídky, četby na pokračování, dramatizované četby, rozhlasové hry, reportáže, pásma... Vzpomeň si na některé konkrétní, v nichž jsi účinkovala?

Ono jich bylo tolik, že si teď nevzpomenu ani na jeden název. Určitě jsem těmi žánry prošla v celé té škále, tím to bylo zajímavější. Vzpomínám si na jednu takovou citovku během natáčení. Bohužel nevím, jak se to jmenovalo, ale bylo to o lvech, konkrétní příběh, strašně dojemný. No a já miluju kočkovité šelmy. A tak jsem četla, četla, četla a najednou jsem si uvědomila, že mi jdou slzy do očí. Museli jsme to stopnout a Pavel se mě ptal, co mi je. Tak jsem řekla, že je to strašně smutný, že se musím trochu nadechnout a vyplakat, než budu schopná číst dál. Když jsem si to četla předtím doma, tak mi to také přišlo krásné a dojemné, ale zvládla jsem to bez slz. Jenže potom na mikrofon, když jsem do toho měla dát adekvátní výraz, tak jsem najednou začala polykat slzy a nedalo se točit. To jsou takové lidské momenty, které se vkradou do profese, protože jsme lidi a ne stroje. Jindy zase člověka něco rozesměje. Tím jsem někdy Pavla i štvála, když jsem se třeba přeflekla a nemohla jsem se přes to dostat, začala jsem se smát, a to se pak samozřejmě taky nedá točit. A když jsem se někdy dostala do studia společně s mým manželem Pavlem, tak to párkrát taky vůbec nešlo. Můj muž je trochu zlomyslný, nad mým překlém se náležitě pozastaví a poznámečku utrousí... A to se pak nedá. Ale Pavel Krejčí to většínou pochopil, dal nám deset minut pauzu, a pak jsme jeli dál.



Točila jsi někdy něco, co se ti opravdu nelíbilo?

Myslím si, že ne. Asi jsem v tom měla štěstí. V divadle se mi párkrát stalo, že mi přidělená role takzvaně nesedla nebo se mi nelíbila hra. V rádiu se mi to zatím nestalo. Doufám, že to tak zůstane.

A na co vzpomínáš nejraději?

To zavzpomínám hodně do hloubky. Když jsme tady nastoupili do angažmá a začali jsme s Pavlem Krejčím dělat rozhlas, hradecké studio bylo tehdy v jiné budově než teď. Tam se scházeli Milan Sandhaus, Petr Skála, Boris Šlechta z Hradce, byli jsme úžasná parta. My jsme se vždycky strašně těšili do čekárny, tam se tehdy ještě kouřilo, všichni kouřili a bylo tam nedýchatelné, ale vyprávěly se historky a byla tam legrace, nádherná atmosféra, a na to moc ráda vzpomínám. To už se bohužel nikdy nevrátí, ale nikdy na to nezapomenu. Nejenže jsme se těšili na práci, ale i na to, že se tam sejdeme a krásně si popovídáme. A bylo nám jedno, jestli začneme točit o čtvrt hodiny později nebo ne. Byla to krásná doba.

Motivova le tě někdy rozhlasová práce k četbě knížky, ke zhlédnutí filmu nebo k jiné zájmové aktivitě?

Spíš ne. Já čtu všechno o kočkách, hlavně o těch velkých a ještě větších, jak beletrii, tak dokumenty. Nebo čtu to, co mě právě zaujme.

Mluvené slovo je disciplína noblesní a i z hlediska posluchače značně náročná. Myslíš si, že má budoucnost v době přehlcené informacemi všeho druhu, nevymíjí ty katastrofické?

Já moc doufám, že ano. Myslím si, že by rozhlas měl hlady, uklidňovat, proto upřednostňuju stanice pohodové, vzdělávací, poučné. V žádném případě stanice útočící na naši dušičku, která je právě v téhle době sevřená, lidi se bojí a potřebují pohladit. Rádio by to mělo splňovat a rádia tohoto druhu zaplatpábůh ještě existují.

ANTRÉ s JOSEFEM LÁSKOU



J. LÁŠKA V GALERII V. HAVLA, FOTO T. ZEMAN

Hostem online pořadu Antré, který připravuje Volné sdružení východočeských divadelníků, byl na konci února už pět let nejmladší člen mužské části našeho souboru a čerstvý držitel Ceny Thálie pro činoherce do 33 let JOSEF LÁŠKA. V hradecké Galerii Václava Havla si s ním o divadle i životě povídala Kateřina Fikejzová Prouzová.

„Z Východočeského divadla Pardubice se přijeli podívat na představení na mého kolegu. Ale líbil jsem se jim já. Tak jsem se náhodou dostal do Pardubic.“



Záznam rozhovoru si můžete poslechnout na YouTube, odkaz naleznete v novinkách na webu divadla www.vcd.cz či na stánkách sdružení divadelníků www.vsvd.cz. Jako drobnou ochutnávku přinášíme alespoň pár postřehů z neformálního streamu...

DĚTSTVÍ NA PRKNECH DIVADLA NA VINOHRADECH

Když byl Pepa malý šestiletý kluk, byla jeho maminka cvičitelkou ve fitness centru. Zatímco pracovala, on si někde v rohu hrál. Jeho barvitě dětské představivosti si povšimla paní, která měla na starosti dětský soubor v Divadle na Vinohradech, a nabídla, aby malý Pepa zkusil divadlo. „Rodiče se vzpouzeli, že ze mě nebude

přece komediant. Časem jsem si to vydupal a nakonec na Vinohradech zůstal do svých necelých dvaceti let.“ Dařilo se mu a měl se přesunout do souborů dospělých. S novým vedením ale přišly změny a jeho odchod.

Dál zafungovala náhoda. Jeho kamarád onemocněl a nemohl nastoupit do začátku zkoušení nové inscenace v Městském divadle v Mostě. Josef ho zaskočil.

KONZERVATOŘ JAKO JEDINÁ VOLBA

Když ještě hrál Pepa dětské role na prknech Divadla na Vinohradech, uviděl ho Ivan Krob, který učí pohybovou výchovu na Pražské konzervatoři. Nabídnul tehdy desetiletému klukovi natáčení pohádky. „Řekl mi, teď tě to asi nezajímá, ale až ti bude patnáct a budeš přemýšlet, co dál, zkus herectví. Myslím si, že máš talent,“ vzpomíná Pepa s tím, že díky tomu měl od svých deseti let jasný plán – jít na konzervatoř. Poctivě se začal připravovat a pro přijetí udělal maximum. „Dokonce jsem si nepodal přihlášku na žádnou jinou školu. Táta z toho šlel.“

Když Josef Láška vystudoval Pražskou konzervatoř, začal si hledat angažmá. Poslal životopis do divadel v Plzni, Pardubicích a Mladé Boleslavi. „V Boleslavi jsem zažil svůj první konkurz. Bohužel si mě nevybrali. Vůbec se tomu nedivím. Byl jsem tak nervózní, že jsem podle mě nic nepředvedl. Při monologu mi vypadal text. Pak jsem měl zazpívat a bylo to extrémně falešně. Okamžitě jsem si uvědomil, že je to v háji.“

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

„Když se procházím ve foyer a vidím tam stěnu fotografií osobností, které divadlem prošly, říkám si, že je to až neskutečné. A ti lidé pořád v těch zdech okolo jsou. Koluje tam jejich energie.“ Právě ve foyer jsou vedle sebe vystavené dvě Ceny Thálie za výrazný výkon mladého činoherního umělce do 33 let. První získal před deseti lety Ladislav Špiner, druhou teď Josef Láška.

KOPEC ZA PARDUBICEMI

Před svým nástupem do angažmá viděl v Pardubicích jen jedno představení. A to muzikál *Balada pro banditu* na plenérové scéně na Kunětické hoře. „Uchvátilo mě to. Říkal jsem si, to je skvělý, jestli se v tomhle divadle hraje tady na tom kopci, to mě baví! Teď už na ten kopeček takový názor nemám,“ směje se Pepa. Celodenní zkoušení za přímého žáru letního slunce a večer naopak během představení zima. To je realita představení na venkovní scéně.

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Za pět let v angažmá Východočeského divadla ztvárnil Pepa role klasické, komediální, hudební i dramatické. Mezi jeho zásadní role bezpochyby patří patnáctiletý autista Christopher v inscenaci *Podivný případ se psem*, která se hraje na Malé scéně ve dvoře. Tento titul je na českých jevištích velmi oblíbený. Odborná kritika Láškových výkonů hodnotí jako jednu z nejpozoruhodnějších interpretací. Na takovou roli je potřeba se připravit. Josef Láška má naštěstí

bratra v podobném věku, což mu nabídlo pozorovat autentického pubertáka. „Díval jsem se, jak na nějaké věci reaguje. Jak se hýbe – je to věk, kdy člověk neví, co s rukama a nohama. Jinak jsem ho nekopíroval,“ vysvětluje s tím, že nejvíc s přípravou na roli pomohlo setkání s jedním klukem, Ondrou, kterému je 15 let a má poruchu autistického spektra. „Bylo to neskutečně silné setkání. Jsem rád, že můžu říct, že Ondra je můj kámoš. Pořád si píšeme.“

AŽ USTANE DĚŠT

Australský titul dramatika Andrewa Bovella v české premiéře nastudoval režisér Filip Nuckolls. Jde o typ představení, ze kterého někteří diváci v první půlce odchází, protože všemu zcela neporozuměli. V druhé půlce ale vše do sebe dokonale zapadne a publikum je odměněno nesmírně silným emocionálním zážitkem. „Když vidím, že někdo odchází, mám chuť uprostřed hraní za ním vyběhnout a říct mu, ať určitě zůstane na druhou půlku. Ale ještě jsem to neudělal.“

CO SE DĚJE ZA ZAMČENÝMI DVEŘMI VČD

Na hlavní vchod Východočeského divadla sedá prach. Ovšem u služebního se dveře netrhnou. Každé ráno chodí zaměstnanci včetně uměleckého souboru do práce. Podle hesla: kdo je připraven, nebývá překvapen. Zkouší se do šuplíku, natáčí a streamuje. Jak se herci cítí v prázdné budově bez diváků? „Je to zvláštní. Teď jsme pracovali na Normálním debilovi 2. Člověk zkouší, ví, že to někam směřuje, ale nemá to zakončení. Proto dost často bojují s motivací. Nevidím cíl,“ s povzdechem říká Pepa.

CO JSTE SE TU NEDOČETLI, ALE MŮŽETE SI POSLECHNOUT
V Antré se dozvíte i o Praštěných pohádkách, které napsal, režíroval a ve VČD natočil Jan Musil. Probrali jsme celovečerní film *Poupata* režiséra Zdeňka Jiráského, ve kterém Pepa hrál. Proč vnímá *Cenu Thálie* jako závazek. Jak se seznámil (a zamiloval) se svou ženou Eliškou...

RaS – KaFP

↓ J. LÁŠKA S K. FIKELJOVOU PROUZOVOU PŘI NATÁČENÍ POŘADU, FOTO T. ZEMAN



Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

24. dubna uplyne přesně 45 let od premiéry hudební komedie **DOBŘÍ VEČER, PANE WILDE**, kterou na jevišti Východočeského divadla inscenoval jeho dlouholetý ředitel, režisér **Zdeněk Bittl**. Šlo o hru podle světoznámého textu **Oscara Wilda Jak je důležité mít Filipa**, kterou napsali rumunští autoři **Eugen Mirea** a **Henry Malineanu**.

„Pletivo hry bylo v podstatě ponecháno nezměněné, upravovatelé připsali postavu Wilda a řadu vynikajících písní. Z činohry se tak stala skvělá hudební komedie, která jenom umocnila a znásobila její fantastický paradoxní děj,“ uvedla před premiérou královéhradecká Pochodeň. RaS



LEOPOLD BĚHAN V TITULNÍ ROLI OSCARA WILDA



ZDENA BITTLOVÁ A JITKA SMUTNÁ



JÍŘÍ KLEPL, ANNA FERENCOVÁ A ZDENA BITTLOVÁ



LUBOMÍR POLÁCH A IVANOU BÍLKOVOU

LAIK V DOBĚ KORONAVIROVÉ

Mladé divadelní studio LAIK působí při Východočeském divadle od roku 2013. Za dobu své existence již uvedlo řadu úspěšných inscenací nejen na Malé scéně, ale i na velkém jevišti v Městském divadle – za mladší členy jmenujme například pohádky Dany Bartůňkové Čertův švagr nebo Kašpárek a drak, starší sekce nastudovala muzikál Willyho Russella Výlet či klasiku Karla Jaromíra Erbena Kytice. LAIK se se současnou situací pere stejně jako všechna divadla a školy. Přestože jeho členové také nemají možnost zkoušet osobně na zkušebně, zkoušky i nadále probíhají. A to online. Jak tedy funguje LAIK v době koronavirové? Jaké to je virtuálně zkoušet s téměř šedesáti začínajícími herci? To nám v rozhovoru přiblížil vedoucí souboru ZDENĚK RUMPÍK.

Pane Rumpíku, jak je to s LAIKem v době koronavirové?

Fungujeme na systému online zkoušek. S „pondělníčky“ procházíme text pohádky, kterou zkoušeli před uzavřením divadel a škol. Opakujeme si a upravujeme repliky a rozebíráme jejich postavy. Děti jsou šikovné, takže na základě mých připomínek zvládají s postavami velmi dobře pracovat. V tuto chvíli se nám již daří v rámci online zkoušek projíždět celou pohádku, už jsme připraveni pro jeviště a klasické zkoušení, až to tedy bude možné. S „pátečníky“ pak pracujeme na monologích postav, které si sami napsali. Je to velmi zajímavá práce nejen v tom, že sledujeme, jak se ztotožňují se svou postavou, ale navíc jak nad celou problematikou hry přemýšlejí.

Zkoušení online s tolika dětmi musí být velmi náročné. Jak to zvládáte?

Situace určitě není jednoduchá, ale já si ji snažím nepřipouštět. Práce s dětmi mě baví, a i když je to teď komplikovanější, přesto mě stále naplňuje. Ze začátku bylo složitě zvyknout si na všechny náležitosti online zkoušení. Byl to trochu boj. K tomu teď navíc zkouším inscenaci Jako břitva, čeká mě zkoušení Noci na Karlštejně a situace kolem nás se stále nelepší. Ale protože mě má práce baví a jsem na jevišti rád, tak se na každé zkoušení těším. A to zatím i na to online. Dodává mi to v téhle době energii! Ale samozřejmě se už nemůžu dočkat, až budeme moct být všichni znovu na jevišti!

Má online práce nějaké výhody oproti normální zkoušce?

Hlavní výhodu bych viděl v tom, že mi v téhle době vůbec umožňuje zkoušení, i když v omezeném smyslu. Podle mě je velkou výhodou, že se děti udržují v pozornosti. Že je můžeme povzbudit a nakopnout k herecké práci, aby neztrácely nejen kontakt s divadlem, ale především aby neztratily kontakt s rolí. Během online výuky se navíc objevuje mnohem více času a prostoru pro práci s postavou než během běžného zkoušení. Z toho teď hodně těžíme a věřím, že se nám to následně při zkoušení na jevišti zúročí.

A co vám v online výuce nejvíc chybí?

Jeviště a osobní kontakt! Divadlo není uzpůsobeno k tomu, aby se dělalo online. A i když je hezké zkusit to touhle formou, přeci jen ten kontakt mezi hercem a divákem nic nenahradí. Vidím to i na našich dětech, jak je to pro ně náročné. Jediný kontakt, který teď se společnostmi a vrstevníky mají, je přes počítač, mobily... – to máte online výuku, online tréninky, online zkoušení LAIKu a nevím, co ještě dalšího. Úplně se vytrácí tolik potřebný sociální kontakt. Proto se také snažíme dělat kolektivní zkoušky, aby na sebe děti nepřestaly slyšet a neztratily kontakt se svými kamarády i jejich postavami.

Co vás osobně online výuka naučila?

Díky ní jsem se seznámil s moderním online světem, který je pro mě úplně nový. Objevil jsem nové programy. Beru to jako další zkušenost. Trochu jako práci v rozhlase nebo v dabingu, kdy se herec naučí pracovat s mikrofonom, melodikou a intenzitou hlasu, a tím dál rozvíjí své schopnosti.

Na co se nejvíc těšíte, až tohle období skončí?

Na děti! Na jeviště! Na normální zkoušení! Až se konečně budeme moci plnohodnotně pustit do práce. A pak taky na diváky. Těším se, až uvidím jejich reakce na naše inscenace.

KrP





VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 www.vcd.cz
f [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK 10:00–16:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

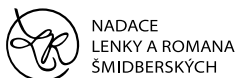
GENERÁLNÍ PARTNER VČD



PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD



VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD



PARTNEŘI VČD



MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD



DIVADELNÍ ZPRAVODAJ DUBEN 2021 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. LÁSKA, V. MALÁ A P. BOROVEC, NORMÁLNÍ DEBIL 2, FOTO J. VOSTÁREK